

**A BÉCSI EGYETEM FINNUGOR
TANSZÉKÉNEK SOROZATA**

A BÉCSI NAPLÓBAN

A bécsi egyetem finnugor tanszéke támadást intézett a nem finnugor elkötelezettségű magyar tudósok ellen. A Bécsi Napló tette közzé, s Deák Ernő főszerkesztő sorozatban közölte a finnugor tanszék közleményeit. Végül a németországi magyar közösségek tiltakozására, Mg. Thomas Lauringer erőteljes ráhatására szót adtak a másik oldalnak is és leközlötték Dr. Bakay Kornél összefoglaló írásait. A Bécsi Napló közlése alapján publikáljuk Rédey Károly finnugor szellemiségű írását és Bakay Kornél említett cikkét.

(Szerk.)

A Napló postája
NYELVROKONSÁG ÉS
AMI KÖRÜLÖTTE VAN
(szabadon Pais Dezső tanárom után)

BÉCSI NAPLÓ 2004 JÚLIUS-AUGUSZTUS

Előjáróban hadd idézzem Németh Zsigmond (Finnugor Világ VII/2 (2002), 14) szavait: „Hogy hazánkban a XXI. században a »sumér-magyar azonosságot« egyáltalán le lehet írni, és közlésére hétről hétre médiákat is találni, annak »köszönhető«, hogy a magyar társadalom nem rendelkezik nyelvészeti műveltséggel. Pedig alapvető ismeretek megszerzéséhez még külön tantárgyat sem kellett volna beiktatni... A sok tárgy mellett elfért volna egy-egy lingvisztikai óra is, hiszen a nyelvészeti ismeretek az általános műveltség körébe tartoznak (más országokban)”. - Lauringer Tamás - mint írja - olvassa a szakirodalmat. Az általam bírált cikkéből azonban - sajnos - az derül ki, hogy nem tudja a tiszta búzát az ocsútól elválasztani. Ezért kár volt tudományos kérdésekben a sajtó nyilvánossága előtt véleményt nyilvánítani. Felette félrevezető tevékenység!

Ezzel be s fejezhetném Lauringer Tamás rövid válaszára (Bécsi Napló XXV/3, 2004, 2. 1.)

adandó ugyancsak rövid válaszomat. De bizonyos tudományos és tudományetikai szempontokat szeretnék még egyszer leszögezni (tisztázni?), jöhetnek ezekről a Bécsi Napló 2004 március-áprilisi számában részletesen szoltam (4, 6. l.). Mindaz, amit ott leírtam, nemcsak az én vélekedésem hanem lényegében megegyezik a szakmai világ nézeteivel. Persze az álomkergető dilettánsok széles, egymásnak is ellentmondó skálája innen kizárható.

Vannak persze vitás kérdések a nyelvtudományban. Hogy csak egyet említsek: az uráli/finnugor, indoeurópai, török, mandzsu-tunguz stb. nyelvcsaládoknak egymással való rokoni összetartozása (vagyis egy nagy észak-eurázsiai nyelvcsalád feltevése) bizonytalan hipotézis, mivel lehetséges, hogy a nyelvi egyezések ősi érintkezésekkel magyarázhatók. Ám a felsorolt (és szükségszerűen említetlenül hagyott) nyelvcsaládok egykori és mai megléte tudományos igazság (mondhatnánk a $2 \times 2 = 4$ igazsága).

A könyvemben (Őstörténetünk kérdései - A nyelvészeti dilettantizmus kritikája. Budapest 2003) és a Bécsi Napló-beli cikkemben használt „tudományos alvilág” talán erős kifejezés, de nem igazságtalan, mivel jól illik a magyart a sumérral, az etruszkkal, avagy akár a földön kívülről hozánk érkezett lények nyelvével való rokonítógató tudománytalan elmeszülemények összefoglaló nevéül. Akadémiai körökben (pl. a természettudományban is) jól ismert ez a terminus a káros, tudomány alatti nézetek megjelölésére.

Megjegyzem még, hogy a délibábos nyelvészkedés és őstörténészkedés (mondjuk ki: a sarlantáság) vezetett el a népbolondító szekta, az ún. magyarvallás megalapításához; az alapító nevét itt nem adom meg, könyvemben (103-104, 116-117) szólok róla. Tanításuk veleje: „a kozmikus szemléletű kereszténység” már a suméroknál megvolt, következésképp Jézus Krisztus, Szűz Mária sumérok (vagyis magyarok) voltak. Nem kell különösebben hangsúlyoznom, hogy vallástörténeti és filozófiai tekintetben ostobasággal, a keresztény hit szempontjából pedig vallásgyalázással van dolgunk. Ellene l. Boda László, „Pártus-herceg” volt-e Jézus Krisztus? (Új Ember 2000. február 13., 7), Lám-lám! Hová vezethet a szakértelem hiánya, a tudományos kérdésekkel való illetéktelen bánásmód, manipulálás.

RÉDEI KÁROLY

A finn-ugor nyelvrokonsággal kapcsolatos vélemények és ellenvélemények összecsapása sajnálatos módon kilép a tudományos etika medréből. Bakay Kornél újabb állásfoglalásával és Rédei Károly reflexiójának közlésével lezártnak nyilvánítjuk a tárgyhöz méltatlan vitát a Bécsi Napló hasábjain. Szerk.

A HITELES MAGYAR ŐSTÖRTÉNET VÉDELMEBEN

BÉCSI NAPLÓ 2004 JÚLIUS-AUGUSZTUS

Rédei Károly ismét harcot hirdetett – többek között a Bécsi Naplóban - a finnugor származáselmélet bírálói ellen. Korábbi könyvét is új kiadásban jelentette meg (változatlanul „Őstörténetünk kérdései.” címmel).

Kik hát azok az elvetemült dilettánsok, akik a hazai tudományos alvilágot alkotják a vajákosokkal és az örökmozgót feltalálni vélt ütődöttekkel együtt?

A Linzben élő Mag. Lauringer Tamás történelemtanár például, aki megdöbbenő módon „meg akarja szabni a más jellegű eredetkutatásokat”, s aki nemrégiben szólni merészelt a finnugor rokonság és származás-elmélet kizárólagossága miatt. Honnan vette a bátorságot Lauringer - és az ő „elvbarátai” - ehhez a gyalázathoz? S kire merészelt hivatkozni ez az elvetemült történelemtanár? Bakay Kornél régész, őstörténészre, aki ugyan korántsem rendelkezik annyi címmel és magas ranggal, mint Rédei Károly, de László Gyula régész-professzor egyik legközelebbi tanítványa volt, és aki negyven esztendeje kutatja a magyarság őstörténetét.

A magyar nyelv és a finn nyelv rokonságát a vogullal, az osztyákkal, illetve a volgai és a balti finn típusú nyelvekkel szakember **soha** nem vonta kétségbe! A szörnyszülött szónak nevezett finnugrizmus nem azt jelenti, hogy a magyar és a finn-ségi nyelvek nyelvtanilag és bizonyos (de nem nagy számú!) szóegyezések alapján ne volnának rokonságban egymással. Mi ezt soha és sehol nem állítottuk, amint a sumér és a magyar nyelv azonosságát sem. Mi annak a kételyünknek adtunk és

adtunk hangot, hogy a nyelvrokonság *nem úgy jött létre*, ahogyan, ellentmondást nem tűrően, tanítani és sulykolni méltóztatják. A kikövetkeztetett ú.n. uráli alapnyelv és őshaza, a kikövetkeztetett ú.n. finnugor alapnyelv és őshaza, a kikövetkeztetett ú.n. ugor nyelv és őshaza teóriáját nem fogadjuk el, támaszkodván kitűnően képzett régi és mai nyelvészekre (Angela Marcantonio, Róma és Marác László, Amsterdam). Az az álláspontunk, az a feltevésünk, hogy a magyar többezer éves ősnyelv, amelyet már a Kr. sz. előtti első ezredévben sok ember beszélt s amely nyelv hatott a környező és szomszédos kis népek nyelvére (mint közlekedő nyelv, mint lingua franca). A magyar nyelvet beszélő emberek tehát nem „szakadtak ki” semmiféle „alapnyelvi vadász-halász-gyűjtögető őshaza” hatszáz szóval beszélő kőkori népességéből és nem bolyongtak ezredéveken át, mint kóborvándorok, hanem hosszú időn át éltek Belső-Ázsiától a délorosz sztyeppékig terjedő térségben, mégpedig nagyjából állandó temetőikkel rendelkező, megtelepedett, állattartó és földet is művelő életmódban, ahonnan azután a Kr. sz. utáni IX. században, tudatosan megtervezett rendben és nagy lélekszámmal betelepültek a Kárpát-medencébe. Az egyre gazdagodó régészeti anyagok; messzemenően alátámasztják ezt a tudományos feltevést, míg a finnugor származás-elméletnek régészeti megalapozottsága teljesen önkényes és bizonytalan. Minderre a finn régészek is rájöttek és így ott is kezdi talaját veszteni a hagyományos finnugor dogma.

Rédei Károly és társai nagy élvezettel mossák össze a felkészületlen álmodozókat a komoly szakemberekkel, azt gondolván, hogy ha állandóan a maori, a kelta, az etruszk, etc. nyelvek és a magyar közötti rokonság híveit gúnyolják, akkor eleget is tettek a tudományos kritika követelményeinek. Jótékonyan megfélemlítve arról, hogy például az agyonsztárolt Hunfalvy Pál egy időben erősen fontolgatta a sumér-altáji-magyar rokonságot (Bábel tornya. Budapesti Szemle 1857.), Otto Donner pedig kifejezetten vallotta a sumér és a turáni nyelvek szoros kapcsolatát! A magyar és a sumér nyelv közötti szoros kapcsolatok tényét egyébként Kramer, a sumerológia egyik atyja, soha sem „vonta vissza”!

Rédei Károly engem „őstörténeti tévelygőnek” nevez, aki nem tudja megkülönböztetni a sumért az akkádtól, ugyanakkor vaskos őstörténeti

monográfiáim közül egyetlen egyet sem olvasott el (Őstörténetünk régészeti forrásai. I-II-III. 1997-2004., Az Árpádok országa. 2002.)

Most, példaként, csupán egy kérdéskört ragadok ki: a magyar őstörténet és a Habsburgok, illetve a németek viszonyát. Kivált azért választom ezt a témakört, mert szinte mindenki úgy állítja be, mintha alaptalan, durva rágalmozás volna az a megállapítás, hogy a németek és a Habsburgok magyarellenesek és magyargyűlölők voltak évszázadokon keresztül s érdekük volt a magyarság önbizalmának megtépázása.

Csúcs Sándor azt írja, hogy „nyelvünk finnugor rokonságát tudományos módszerekkel (sic!).. Sajnovics János és... Gyarmathy Sámuel bizonyította be (sic!) 1770-ben, illetve 1791-ben.” Több, mint meglepő, hogy a Pázmány P. K. Egyetem jeles tanára ilyen mondatot le mer írni, hiszen J. E. Fischer 1768-ban megjelent *Sibirische Geschichte* c. könyvében mutatta ki *először* a magyarral rokon nyelveket s az ő szójegyzéke alapján fejtette ki téziseit A. L. Schlözer 1770-ben (*Probe russischer Annalen*) és 1771-ben (*Allgemeine Nordische Geschichte*) s ugyancsak Schlözer vette rá Hell Miksát, ő pedig Sajnovics Jánost, majd később hasonlóképpen Gyarmathy Sámuel is. Schlözer noszogatta a finnugor nyelvek összehasonlító tanulmányozására. Hell Miksa Erasmus Frölich, Johannes Scheffer és Joseph Franz útmutatásait követte s így Magyarországon lényegében ő indította el a magyar-finn rokonítást. (Nyelvtudományi Közlemények 85/1983/ 297 - 303.) Ezek tények. Arról nem is szólva, hogy Sajnovics János, a mai finnugristák által súlyosan elítélt, szóhasználatok révén jutott (sokszor elképesztő) következtetésekre.

Schlözer hírhedt magyargyűlölete kortársai előtt is közismert volt. Nézetei között szerepelt, hogy a magyaroknak nincs saját történelmük és nincs helyük Európa fő népei között, nincs joguk nemhogy Erdélyre, de Magyarországra sem!

II. József magyar király (1780-1790) rendeletben tiltotta meg a magyar oknyomozó történelem tanítását s az anyja, Mária Terézi azért ragaszkodott Magyarországon a latin nyelv hivatalos nyelvként való megtartásához jóllehet Európában ez már erősen idejét múlt volt, mert a magyar nyelv visszaszorítását birodalmi érdeknek tekintették. Ráth Mátyás győri evangélikus lelkész 1788-ban mindezt meg is írta az *Ueber die*

Ausrottung der ungarischen Sprache c. cikkében (Staatsanzeiger 12. sz.)

A németek körében (Franz von Löher, Rudolf Heinze, Eduard Glatz, Herder, Wattenbach, etc.) általános vélemény volt, hogy Magyarországot a németek és a szlávok varázsolták virágzó országgá, a magyar föld minden értékét a németeknek köszönhetjük, a magyarságnak: nincs is egyéb szerepe, mint előkészíteni a németek tömeges letelepedését a Kárpát-medencében. Paul de Lagarde szerint a magyar nép csak arra jó, hogy csontjaival kövezzék ki a németség számára a történelem országútját.

I. Lipót magyar király (1657-1705) egy ízben azt mondta: „az ereimet nyitattám fel, ha tudnám, azokban egyetlen csepp vér találtatik amely a magyaroknak kedvező!”

Továbbá vessünk pillantást J. Budenzre és Hunsdorfer-Hunfaly Pálra, hiszen mind Rédei, mind Szende, mind Csúcs nagy hévvel védelmezi e két kiváló tudóst, kijelentvén, politikai sugalmazást megerősítő adataink nincsenek. Igen szomorú és sajnálatos, hogy az egyetemi Ifjúságot évtizedek óta oktató tanárok a legelemibb nyelvészeti szakirodalmat sem igen olvasgatják, egyébként nem kerülhette volna el figyelmüket Hajdú Péter, Budenz-problémák c. tanulmánya (Nyelvtudományi Közlemények 89/1987-1988/ 125-165.), amelyből egyértelműen kitűnik, hogy Joseph Budenz nem volt magyar hazafi, nem tett a magyar nemzetért semmit az elnyomatás éveiben, sőt a finnugrista köréhez tartozó Barna is ezt írta róla: „Megvetette minden magyar barátját, arra készítette őket, hogy németül beszéljenek vele, szorgalmasan látogatta a német színházat, a magyar néppel *ellenséges* német nyelvű újságokat olvasta, a magyar akadémiai üléseket megzavarta stb. Szegény Budenz!” Annak ellenére, hogy 25 éves korára a Magyar Akadémia levelező tagja lett Schedel (Toldy) Ferenc és Hunfaly jóvoltából, kifejezetten utálta Magyarországot. A. Alquist finn nyelvésznek ezt írta 1870-ben: „Az ember könnyen elveszíti a kedvét Magyarországon, ha olyan haszontalan dolgokkal foglalkozik, mint a magyar nemzet nyelvének kutatása!” 36 évesen egyetemi professzor lehetett s ezt azzal hálálta meg, hogy idegen akcentussal, rosszul adott elő, gyűlölettel telj a csarkodással gyalázta Vámbéry Ármint. Kérdem: vannak-e bizonyítékaink? Vannak s nem is akármilyenek.

Hunfalvy Pál, aki Kossuth ellenfeleihez, az ú.n. békepárthoz tartozott, a Habsburgokkal való kiegyezés híve volt, nem bujdosott és nem kapott kegyelmet, mert elítélve sem volt soha. Hunfalvyt már 1850-ben osztrák titkos ügynöknek nevezték s ez annyira beleívódott a közvéleménybe, hogy Hunfalvy még 1883-ban is nyilatkozott erről: „...tudatá velem egy igen tekintélyes akadémiai tag, ...hogyan engem az osztrák kormány azért vesztegetett meg, hogy a magyar nemzet hitelét a finn rokonság hirdetésével lerontsam.” Paul Hunsdorfer 17 éves koráig egy szót sem tudott magyarul, később pedig zsarnoki természete vezérelte működésében. Domokos Péter. Szkithiától Lapponiáig. c. könyvében valós képet festett Hunsdorfer-Hunfalvyról és Schedel-Toldyról (107. ol-

dal). Az utóbbi az elnyomatás első évében (1850) szinte egyedüli döntnök volt az Akadémián. Hunfalvyt is ő nevezte ki, aki viszont mihelyst hatalomhoz jutott, behívta Budenzet, kiütötte Kállay Ferencet s Reguly Antal eredményeit, mint *saját* megfajtéseit mutatta be székfoglaló előadásában!

J. Budenzcel és Hunfalvy Pállal, Sajnoviccsal és Gyarmathyval szemben a magyar nyelvtudomány és a tudományos élet hangadói „nagy megértést” tanúsítanak, jóllehet eredményeiknek zöme használhatatlan, egykori módszereik túlnyomó része tudománytalan. Ám a legcsekélyebb megértést sem tanúsítják azokkal a szaktársaikkal szemben, akik felemelik szavukat az elavult dogmák ellen.

BAKAY KORNÉL

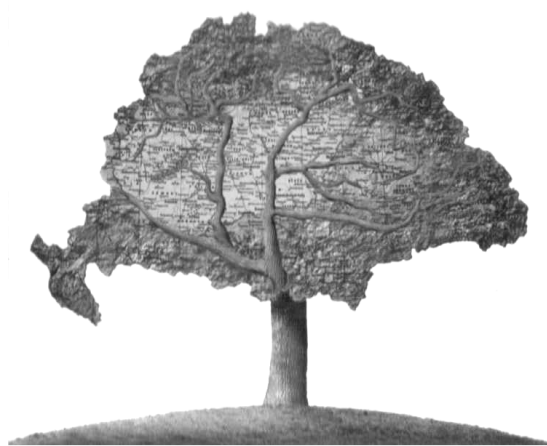
Turáni Tölgy

Ékes lombkoronád
Nyolcvan éve csonka,
Millió leveled
Nyolcvan éve sorvad.

Nyelcvan éve vérzik
Ágaidnak sebe,
Hallgatás mérgez már
Nyolcvan esztendeje!

Gyökered fénymagból
Csillagmezőn eredt,
Földanyánk testéből
Táplálta törzsedet.

Isten adta néked
E csodás koronát,
Égi ajándékként,
Virágzó, szép hazát.

Barbár csonkolók a
Koronát nyírtátok.
Pusztulást remélve,
Ágait vágátok

Oh ti alattomos,
Ostoba erdészek!
Vannak öröklétű
Kozmikus törvények:

Lassan növekszik, mi
Erősnek teremtett,
S türelemmel nevel
Arányos termetet.

Csodaszarvas népe
Hittel nézd e vén fát,
Növeszt még Kárpátok
Ölelte koronát!

Könyves Kálmán